

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobce: B. V.**, bytem V. 224/8, Č., proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci s e v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 200 Kč. Zaplacený soudní poplatek bude žalobci vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou označenou jako „žaloba dle § 79 zák. č. 150/2002 Sb.“ doručitou Městskému soudu v Praze dne 10. 4. 2012, v níž jako žalovaného označil Krajský úřad Středočeského kraje, domáhá vydání rozsudku, kterým budou Městský úřad Čáslav, odbor výstavby a regionálního rozvoje (dále též „stavební úřad“), a žalovaný „*vyloučeni pro podjatost z projednání ve věci, jimž bude rozhodováno o rozhodnutí KÚ Stř. kraje z 17. 7. 2012, čj. 100063/2012/KUSK*“, a kterým bude projednáním uvedené věci pověřen Městský úřad v Jihlavě.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 5. 2013, čj. 9 A 56/2013-7, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.

Žalobce v rámci žaloby upozornil především na to, že na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, čj. 10 A 255/2010-36-38, zrušil žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 7. 2012, čj. 100063/2012/KUSK, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 8. 2010, čj. VÝST18029/10, 5513/2009-Ob, a věc mu vrátil k novému projednání. Posléze žalobce úkony stavebního úřadu urgoval a dne 24. 7. 2012 vznesl námitku podjatosti podle § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Na to stavební úřad věcně za ¾ roku nereagoval a až po další urgenci žalobce obdržel přípis stavebního úřadu ze dne 26. 11. 2012. V návaznosti na to žalobce žádal podle § 80 správního řádu žalovaného o nápravu v nečinnosti stavebního úřadu, tuto však žalovaný odmítl, jakož i činit ve věci úkony. Žalobce se proto s požadavkem nápravy obrátil na hejtmana Středočeského kraje, který však podání žalobce arogantně a nadřazeně pominul. Za této situace proto žalobce požaduje uložit stavebnímu úřadu a žalovanému rozhodnutí, jímž budou vyloučeni pro podjatost.

Jak soud zjistil z příloh žaloby, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 7. 2012,

čj. 100063/2012/KUSK, zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 23. 8. 2010, čj. VÝST 18029/10, 5513/2009-Ob, kterým byl zamítnut návrh žalobce o povolení obnovy řízení ve věci vydaných rozhodnutí o povolení odstranění staveb ze dne 17. 6. 2008, čj. VÝST 15066/208, 3284/2008-Ob, a stavebního povolení na stavbu „dřevařského závodu Čáslav“ vydaného dne 29. 7. 2008, čj. VÝST 17570/08, 3942/2008-Ob. Stavební úřad pak přípisem ze dne 26. 11. 2012 žalobci ve věci „*podání ze dne 20. 7. 2012 a 24. 7. 2012*“ sdělil, že „*v případě namítání podjatosti je třeba, abyste uvedl přesně, ke kterému případu podjatost namítáte – viz správní řád. Z Vašich podání není patrné, ke kterým řízením namítání podjatosti směřuje*“. Z přípisů žalovaného ze dne 3. 1. 2013, čj. 000957/2013/KUSK, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 006522/2013/KUSK, pak plyne, že žalovaný těmito přípisy reagoval na podání žalobce ze dne 11. 12. 2012 a 8. 1. 2013, jimiž žalobce upozorňoval na podvody a nezákonnosti v činnosti stavebního úřadu. Žalovaný žalobci sdělil, že jeho podání neobsahují žádné nové skutečnosti, a proto se jimi nebude zabývat.

Krajský soud v Praze přistoupil předně k hodnocení toho, zda jsou dány podmínky řízení, zde je podaná žaloba přípustná a včasná, tedy jinak řečeno, zda je podaná žaloba projednatelná a zda se jí tedy soud bude věcně zabývat. Pokud by tomu tak nebylo, pak soudu nezbývá, než s odkazem na některý z důvodů uvedených především v ustanovení § 46 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), žalobu (návrh) odmítnout.

Ve vztahu k posouzení projednatelnosti návrhu žalobce je třeba nejprve připomenout, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s. ř. s.). Do pravomoci soudů ve správním soudnictví přitom patří rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu, o ochraně proti nečinnosti správního orgánu, o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a o kompetenčních žalobách (§ 4 odst. 1 s. ř. s.). Dále soudy ve správním soudnictví rozhodují ve věcech volebních (místního a krajského referenda), ve věcech politických stran (hnutí) a o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí pro rozpor se zákonem (§ 4 odst. 2 s. ř. s.). Jak potom plyne z ustanovení § 79 s. ř. s., na něž žalobce rovněž odkazuje, „*ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek*“ (odst. 1), přičemž „*žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení*“ (odst. 2).

Ve vztahu k samotnému žalobnímu návrhu, podle něhož by měl soud vydat rozsudek, jímž by vyloučil žalovaného a stavební úřad pro podjatost z projednání věci žalobce, je třeba s ohledem na výše uvedené předně poznamenat, že takový návrh se nachází zcela mimo rámec pravomoci soudů ve správním soudnictví. Pokud by správní soud zasahoval do jakéhokoli řízení vedeného před správním orgánem tím způsobem, že by vyloučil určitou úřední osobu nebo všechny úřední osoby daného správního orgánu z projednávání a rozhodování věci (případně pokud by věc dokonce přikázal jiné úřední osobě), nepochybně by postupoval v rozporu s principem plynoucím z čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Rozhodování o vyloučení úřední osoby (osob) z projednávání a rozhodování věci v řízení před správním orgánem přísluší služebně nadřízenému dané úřední osoby (§ 14 odst. 2 správního řádu), rozhodnutí o pověření projednání

věci jiného správního orgánu pak přísluší nadřízenému správnímu orgánu (§ 131 odst. 4 téhož zákona). Pokud by rozhodnutí správního orgánu vydala osoba, která měla být z projednání a rozhodování určité věci vyloučena, nepochybně by to mohlo být na základě podané žaloby důvodem ke zrušení takového rozhodnutí správním soudem. Aktivní zásah správního soudu v podobě vyloučení určité úřední osoby v průběhu běžícího správního řízení či pověření projednáním věci jiného správního orgánu je však nepřipustný. Vzhledem k tomu, že nedostatek pravomoci soudu k rozhodnutí představuje neodstranitelnou podmínku řízení, již z toho důvodu je na místě návrh žalobce odmítnout za užití ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Krajský soud v Praze si je vědom poučovací povinnosti ve vztahu k účastníkům řízení, která pro něj plyne především z ustanovení § 36 odst. 1 a § 37 odst. 5 s. ř. s. V projednávané věci však dospěl k závěru, že i kdyby pominul samotný výslovný žalobní návrh a s ohledem na obsah a označení návrhu vyzval žalobce k jeho opravě, a i kdyby žalobce v souladu s poučením soudu návrh opravil, nebylo by jej stejně možné věcně projednat. Zatímco dle žalobního návrhu žalobce požaduje, aby soud vydal rozhodnutí, jímž by vyloučil správní orgány pro podjatost a jeho věc přikázal jinému správnímu orgánu, z obsahu návrhu i jeho označení lze dovodit, že žalobce brojí též proti nečinnosti žalovaného (stavebního úřadu) ve věci jím vznesené námitky podjatosti. V této souvislosti je však třeba upozornit na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí o vyloučení pracovníka správního orgánu pro podjatost je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a které tak není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Afs 20/2003-23, případně rozsudek ze dne 11. 10. 2007, čj. 4 As 46/2007-75). Jak v návaznosti na to plyne ze shora již citovaného ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., žalobou na ochranu proti nečinnosti se lze domáhat toliko vydání rozhodnutí ve věci samé (nebo osvědčení). Rozhodnutí o námitce podjatosti podané žalobcem však není ani osvědčením, ani rozhodnutím přezkoumatelným žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s., a jeho vydání se tedy nelze domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu. I kdyby tedy byla žaloba řádně opravena (ve smyslu sjednocení jejího označení, obsahu i žalobní návrhu), nezbylo by soudu, než žalobu i za takových okolností jako nepřipustnou odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že návrh byl před zahájením prvního jednání odmítnut, postupoval soud současně podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle něhož soud za těchto okolností vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Žalobci se tedy vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 200 Kč.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. listopadu 2013

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová